

začíná docházet, že nic neví. Jak je to možné, jak to, že já vím, a ona ani netuší. Vůbec neví, jak špatné to je. Je plná nadějí, připravená na boj se zlou nemocí. Jedeme na výlet, fotíme se a v hlavě se mi honí, co když je to naposledy. Poslední výlet, poslední čas naší rodiny bez zlé prognózy. Poslední hezké chvíle.

Víkend je plný přemýšlení. Doufání končí a je tady pondělí, mamka nastupuje do nemocnice na biopsii. Nyní je důležité určit zdroj rakoviny a podle toho zacílit léčbu. U mamky se střídají nejrůznější nemocniční profese jako sestra, doktorka, psycholožka, výživová poradkyně a všichni vědí, jenom mamka neví. Jdu na návštěvu a mamka mi s uplakanýma očima vypráví, co se dozvěděla. Po několika dnech v nemocnici se konečně i ona dozvěděla pravdu. Zlou, krutou, zákeřnou a velmi bolestnou pravdu. Pláče a vypráví o paliativní péči. Tenkrát jsem to slovo slyšela poprvé. Vysvětluje mi, co to znamená, ale pláč jí znemožňuje mluvit. Zadržuji slzy, ale uvnitř pláču s ní. Co bude teď, ptám se sama sebe. Co mám dělat, o čem s ní mám mluvit? Přece jí nebudu vyprávět, že si Terežka roztrhala legínky, taková blbost, až je mi teď trapně, že jsem se kvůli tomu dopoledne zlobila. Co jí mám vlastně vyprávět, jak s ní mám mluvit? Všechno je najednou nepodstatné a tak hrozně hloupé. Osmělila jsem se a řekla jsem jí o svých myšlenkách, pláče znovu... Prý nemám pravdu a naše každodennost je to nejdůležitější. To jediné, na čem teď záleží. Jsem ráda, že to řekla, moc mi to

pomohlo. A tak každý den jdu do nemocnice plná příběhů, co je u nás nového, kolikrát si Zuzanka zase přidala nebo jak se vyvíjí Terežčiny vztahy s kamarády ze školky. A každý den se tomu zasmějeme i v té nemocniční bolesti a beznaději, která nás obklopuje.

Nejhorší je, že mamka už si nějakou dobu stěžovala, a my ji neposlouchali. Nikdy nepatřila k lidem, kteří by si na něco stěžovali, ale teď nám už nějakou dobu popisovala nespecifické potíže, jako že špatně snáší česnek a cibuli a cítí se hodně unavená. Měli jsme poslouchat! Neříkám, že by se něco změnilo, ale měli jsme tomu věnovat pozornost, obzvláště když popisovala asi nejčastěji uváděný syndrom rakoviny vaječníků, syndrom malé sukně. Několikrát řekla, jak jí hrozně roste břicho, a my ji odbývali, že co by asi v padesátí chtěla. Přece si nemyslela, že bude mít ploché břicho navždycky, a podobně jsme ji škádlili a vše sváděli na věk. Až se nakonec rozhodla, že raději vyrazí k doktorovi. Pak už to byla jízda. Gynekolog ji poslal do nemocnice se slovy, že tohle ještě neviděl a ať si raději urychleně někam zajde, a dál už to víme. Zajímavé je, že člověka nenapadne myslet na to nejhorší. I když se to kolem nás děje, přece by se to nestalo nám. To není možné. Doktor ve zprávě popsal ascites, což je tekutina v břiše, která způsobila, že mamce skutečně byla malá sukně. Když mamka hledala na netu, co je možná příčina nahromaděné tekutiny v břiše, našla toto: nemocná játra, zánět nebo rakovina vaječníků. Přesně si pamatují, jak mi ty možné příčiny říkala do telefonu.